

Proslava ob krajevnem prazniku KS Horjul

Podobno kot že nekajkrat v zadnjih nekaj letih, so v Horjulu tudi letos počastili krajevni praznik — 6. julij. To pot so slavje pripravili v slikoviti dolini Lesa pri Samotorici — v kraju, kjer so bile ustanovljene prve partizanske enote, iz katerih se je kasneje razvil legendarni Dolomitski odred (v le-tega se je 6. julija 1942 vključilo tudi večje število krajanov Horjula in okolice in ta datum KS Horjul od leta 1976 praznuje za svoj krajevni praznik).

V uvodnem delu proslave je zbranim najprej

spregovoril predsednik sveta KS Horjul Pavle Zdešar, ki je predvsem orisal prve začetke oborožene vstaje v teh krajih in poudaril njihov pomen za razvoj celotnega partizanskega gibanja na Slovenskem. Prav tako je spregovoril tudi o razvojni poti KS Horjul, pri čemer je nanizal nekaj najpomembnejših uspehov, ki jih je le-ta dosegla na različnih področjih družbenega življenja. Pri tem je izhajal iz izhodišča, da je življenje in delo v KS nepretrgan proces, ki ga je treba nenehno dopolnjevati in izboljševati. Tako so kajpada tudi težave, s katerimi se sooča krajevna skupnost, največkrat le logična posledica nadvse dinamičnega razvoja, oziroma zahtev, ki jih le-ta terja od sleherne KS. Vendar je moč tudi še tako velike težave, le če jim KS pristopi načrtno in složno, zadovoljiti rešiti.

V nadaljevanju proslave so nato najzaslužnejšim občanom in družbenim organizacijam KS Horjul podelili tradicionalna priznanja »6. julij« in bronaste značke Oslobojilne fronte. Proslavo so sklenili z nastopoma mešanega pevskega zbora in folklorne skupine Horjul.

BRANKO VRHOVEC

NA
LAVRICI

Ob prazniku nova pridobitev

Krajan Lavrice so se ob dnevu borca zbrali na novozgrajenem športnem igrišču, ter se s kratkim programom spomnili pomembne obletnice naše slavne zgodovine. Praznovanje dneva borca so združili z otvoritvijo športnega igrišča, kjer se bo lavriška mladina nemoteno ukvarjala s športom. Četudi je samo igrišče velika pridobitev za Lavrico, pa je ob tej priložnosti pomembnejše spregovoriti, kako je sploh prišlo do uresničitve te zamisli. Kamnolom v Babni gorici je bil že dalj časa shajališče lavriške mladine, kjer pa so v neprimernih pogojih »nabijali žogo«. Zavaljo velikega zanimanja za šport se je mladina ob vsestranski podpori družbenopolitičnih organizacij in krajevne skupnosti odločila zgraditi igrišče. Lastniki zemljišča v kamnolomu so pokazali izredno ve-

liko mero razumevanja, ko so velikodušno odstopili kos svoje zemlje v ta namen. Gradbeni strokovnjaki pa so pri gradnji sodelovali s strokovnimi nasveti.

Četudi še ni dokončno urejeno in bo treba še marsikaj postoriti, znaša že sedaj skupna vrednost opravljenih del 358.000 dinarjev, od tega je bilo opravljenega veliko prostovoljnega dela. Stodeset kubičnih metrov kamna so premetali in ga izravnavali ter pripeljali 1200 kubičnih metrov zemlje in drugega materiala, postavili so garderobo, gole in klopi. Zlasti ob poletnem času je igrišče postalo priljubljeno zbirališče lavriških športnikov, čeprav je malo oddaljeno od središča Lavrice.

F. PREŠEREN

Razstava mladih zamejcev na Dobrovi

Že kar lep čas traja povezava med krajevno skupnostjo Dobrova in krajem Bilčovsa na avstrijskem Koroškem — torej z rojaki onkraj Karavank. Poleg domala že rednih stikov, ki se odvijajo v obliki obiskov prebivalcev obeh krajev, jih veže tudi sodelovanje predvsem na kulturnem in športnem področju. Uspešno so tako organizirali že nekaj manifestacij, nastopov in tekmovalij in na ta način približali utrip našega vsestranskega družbenega življenja tudi Slovincem onkraj meja.

V dneh od 16. pa do 20. junija so krajan Dobrove odstopili svoj Zadrudni dom Koroškim Slovincem iz Bilčovsa. S tem so omogočili razstavo, ki sta jo organizirala krajevna konferenca SZDL Dobrova skupno z krajevnim združenjem Zveze slovenske mladine Bilčovs. Razstavljenih je bilo okrog 100 fotografij krajevnih znamenitosti Bilčovsa pod naslovom »BILČOVŠ — BILČOVŠČANI«. Te fotografije so posneli mladi umetniški ustvarjalci iz tega koroškega kraja in njegove okolice, z njimi pa so želeli predstaviti vsem obiskovalcem (le-teh ni bilo malo, razstavo pa so si ogledali tudi šolarji) tudi danes že kar redke etnografske značilnosti teh krajev, osnovni namen — spoznavati kraje, ki nas družijo, pa je bil nedvomno dosežen, kar potrjuje tudi vrsta izredno dobrih ocen in vtisov obiskovalcev. To pa je tudi spodbuda za pristnejše sodelovanje tudi vnaprej.

Srečanje KS Svečina in KS Malči Belič

Pred časom je naša KS prejela od OK SZDL Ljubljana Vič-Rudnik predlog, da naj bi se naša KS pobratila z KS Svečina pri Mariboru.

Ta predlog je bil obravnavan na skupni seji sveta KS in predsedstva KK SZDL. Na tej seji je bil soglasno sprejet sklep, da se naša KS pobrati s KS Svečina.

V tej zvezi so bili vzpostavljeni prvi osebni kontakti dne 27. 6. 1979, ko so se sestali pred-

sednik sveta KS Milan Česnik, tov. Milan Buh, predsednik KK SZDL Rudi Furlan in tajnik KS Franc Volk v KS Svečina.

Na tem prvem razgovoru smo prišli do enotnih stališč pri razreševanju problematike, ki tare tako eno kot drugo KS. Tudi predstavniki KS Svečina so že sprejeli na svojih organih sklep o pobratenju z našo KS.

Na tem prvem sestanku smo se tudi dogovorili o medsebojnem srečanju ob dnevu borca 4. julija.

Naša KS je organizirala obisk z avtobusom, ki se ga je udeležilo petdeset krajanov, v glavnem članov sveta KS in predsedstva KK SZDL ter družbenopolitičnih organizacij.

Tega dne smo se najprej srečali na osrednji slovenski proslavi na Duhu, nato pa smo srečanje nadaljevali v KS Svečina. Dan je resnično potekal v prisrčnem vzdušju.

Dogovorili smo se tudi, da sedaj krajan KS Svečina vrnejo obisk naši KS, da bi svečani akt o samem pobratenju podpisali v septembru ali prvih dneh oktobra meseca 1979!

Kam z otroki — s tem našim bogastvom?

Mesec junij je mesec, ko se pričenejo počitnice in ko že vemo; koliko otrok bomo oddali v šolo in koliko nam jih bo še ostalo v vrtec. Mesec junij je tudi mesec upanja in razočaranja, kajti sestajajo se komisije za sprejem otrok v vzgojno varstvene zavode, kar prinese nekaterim staršem konec skrbi, premnogim pa ponovno vprašanje: »Kam z otrokom?«

Dan za dnem brnijo telefoni: »Ali je moj otrok sprejet?« Žal je več nikalnih kot pritrdilnih odgovorov, odziv staršev pa tudi najrazličnejši: vzdihujejo, jokajo, se pridušajo in grozijo, a vse nič ne pomagajo.

Komisije presedijo dolge ure, prelistavajo debelo vpisno knjigo, prebirajo opombe, se poglobljajo v prošnje in dokazovanja, pretehtavajo potrebe in možnosti, za-skrbljeni podoživljajo stisko staršev, a vseh otrok: mo- goče sprejeti.

V VVZ »Sonje Vidmar« so člani komisije prejeli 463 prijav za sprejem, razpoložljivih pa je bilo samo 83 mest. Kako radi bi sprejeli vse, vendar moramo sprejetim otrokom zagotoviti poleg nege, primerne prehrane in vzgoje tudi varnost. Skupine so napolnjene preko normativov, to pa povzroča daljše čakalne dobe pri umivanju, hranjenju in oblačenju, več hrupa in nerove in odhajanje delavk v druge poklice.

Ni se bilo lahko odločiti. Kot črn oblak nas je spremljala misel, da bomo mnogim vendarle krivični. Končno smo se odločili, ker smo se odločiti morali. Sprejeli smo 83 otrok, v dno srca pa nas je peklila jeza, ker bi jih lahko še najmanj 80, če ne bi...

Sicer pa krajan dobro vedo, zakaj tega nismo mogli storiti. Zato ker zgradba v Mokriški 60 še vedno potrpežljivo čaka na obnovo in pri tem nezadržno propada. Čaka na to, ker se stranka noče izseliti kljub temu, da je imela na voljo že več novih stanovanj. »Iz subjektivnih vzrokov« — je bil odgovor na delegatsko vprašanje. Kraljuje v prvem nadstropju razpadajoče hiše in se ne meni za skrbi staršev, ni ji mar, če so mnogi otroci še vedno sami zaklenjeni v stanovanju, ko gredo starši na delo, saj je tudi privatno varstvo težko dobiti. Ni jim mar, da je VVO »Sonja Vidmar« najela posojilo za obnovo zgradbe in da ga mora odplačevati, denar pa leži neizkoriščen. Prav nič je ne briga vsa družbena škoda, ki s tem nastaja, ne gane je tudi nezadovoljstvo občanov. Čas pa neumiljeno teče in otroci doraščajo, ne da bi bili deležni družbene vzgoje, teče že peto leto! Koliko časa še?

Članica komisije za sprejem otrok
IDA RAJKO

Brigadirji na zvezni mladinski delovni akciji Posočje 79

Prvih trideset brigadirjev iz naše občine že več kot štirinajst dni preliva znoj na zvezni mladinski delovni akciji Posočje 79. Seveda niso sami, v prvi izmeni sodelujejo še brigade iz Lendave, Mionice, Sanskega mostu in iz Črne gore.

Posledice potresa v Posočju so že kolikor toliko odpravljene. Sedaj mladi pomagajo domačinom pri izgradnji infrastrukture. Prva polovica prve izmene je pri kraju in tu so že tudi prvi rezultati, 7300 m jarkov za vodovod ali kar 183 % dosega-

nje norme povprečno na dan, so precejšnji delovni uspehi. Vendar delo na delovišču ni edino, ki govori o uspešnosti akcije.

Tu so tudi interesne dejavnosti, v katerih smo letos uvedli v Sloveniji opisno ocenjevanje in tako omogočili realnejši prikaz dela. Lahko rečemo, da so tudi v interesnih dejavnostih naši brigadirji dosegli lepe uspehe, saj imajo v glavnem same uspešne ocene. Poleg izdajanja biltenov in stenskih časopisov se brigadirji ukvarjajo še z marsičem. Obiskujejo lahko tečaj prve pomoči ali cestnoprometnih predpisov, oba veljata za pridobitev vozniškega izpita. Navdušeni fotografi lahko po tečaju opravijo izpit in odprejo lastno obrt. Tudi izpit za košarkarskega sodnika je mogoče opraviti. Organizirano imajo tudi mladinsko politično šolo, ki je za vodstva brigad obvezna, sprejema pa seveda tudi prostovoljce. Po napornem dnevu se brigadirji lahko sprostijo tudi na igrišču ali ob večerih na kulturnih prireditvah. Kljub temu, da ne tekmujejo brigade ene izmene med seboj za razvrstitev, temveč izmene, je čutili pravo brigadirsko vzdušje, ki je prisotno tako v spalnicah kot v jedilnicah in zlasti na trasi. To vzdušje je težko opisati, saj ga moraš čutili. Zato se odločite in se vključite v katero izmed lokalnih, republiških ali zveznih mladinskih delovnih akcij.

ANDREJA STOPAR

